

Κυριακή 17 Ιουνίου 2018

Γ' Κυριακή Ματθαίου.

Ματθ. 6, 22 – 33.

«οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ». (Ματθ. 6, 24)

Ὁ γλυκύτατος Μέγας Διδάσκαλος τῆς ζωῆς καὶ Ὁδηγός τῆς σωτηρίας Ἰησοῦς μᾶς ὁμιλεῖ σήμερα ξεκάθαρα καὶ ἀπόλυτα σέ σχέση μέ τίς ἐπιλογές πού ἔχουμε νά κάνουμε στή σύντομη πορεία πού θά διαγράψουμε πάνω σ' αὐτή τή γῆ. Οἱ λόγοι Του μᾶς λένε δύο ἀλήθειες: Πρῶτον, εἴμαστε ὅλοι ἐργάτες. Δεύτερον, εἴμαστε ἐργάτες πού ἔχουμε τό παράξενο προνόμιο νά διαλέγουμε ἐμεῖς τό ἀφεντικό μας.

Ὁ Κύριος μᾶς ξεκαθαρίζει πώς, εἴτε τό θέλουμε εἴτε ὄχι, εἴμαστε ἐργάτες κάποιου ἀφεντικοῦ. Ἀκόμη καί ἂν εἴμαστε οἱ πιό πλούσιοι ἄνθρωποι τοῦ πλανήτη, καί πάλι εἴμαστε ἐργάτες. Ἀκόμη καί ἂν εἴμαστε τεμπέληδες καί ἀργόσχολοι, καί πάλι γινόμαστε ἐργάτες. Ὅ,τι κάνουμε, λέμε ἢ σκεπτόμαστε εἶναι μία ἐργασία. Ἀκόμη καί ἂν δέν κάνουμε κάτι, καί ἂν σιωποῦμε καί ἂν χαλαρώνουμε τή σκέψη μας, καί πάλι γινόμαστε αὐτομάτως ἐργάτες.

Ἐρχόμαστε στή γῆ γιά νά δουλέψουμε. Ὅλος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας εἶναι μία ἐργασία ἢ γιά τή σωτηρία ἢ γιά τόν ἀφανισμό μας. Ὅσο ζοῦμε καί ἀναπνέουμε, θά δουλεύουμε γιά κάποιο ἀφεντικό. Κάποιος μᾶς μισθώνει, γιά νά ἐργασθοῦμε γιά τή δόξα του καί γιά τούς σκοπούς του.

Μόνο πού συμβαίνει τό ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτο: αὐτός πού μᾶς μισθώνει δέν μᾶς ἐπιλέγει, ἀλλά ἐμεῖς τόν ἐπιλέγουμε. Ἐμεῖς ἀποφασίζουμε ποιός θέλουμε νά εἶναι τό ἀφεντικό μας. Αὐτόν τόν ὁποῖο θά διαλέξουμε θά πρέπει νά τόν ὑπηρετήσουμε τίμια καί μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις. Δύο εἶναι οἱ ἐργοδότες ἀνάμεσα στούς ὁποίους καλούμαστε νά κάνουμε μία καί μόνη ἐπιλογή: ὁ Θεός καί ὁ μαμωνάς. Ἡ ἐπιλογή τοῦ ἑνός σημαίνει παραίτηση ἀπό τόν ἄλλο. Ὁ Χριστός τονίζει στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὅτι δέν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νά κάνουμε διπλή ἐπιλογή. Δέν ὑπάρχει ἡ περίπτωση νά ἔχουμε δύο ἐργοδότες, διότι ὁ ἕνας ἐργοδότης καταργεῖ καί ἀκυρώνει τό ἔργο τοῦ ἄλλου. Ὁ Χριστός δέν μᾶς ἐξαναγκάζει σέ καμία ἐπιλογή. Δέν θυμώνει μαζί μας καί δέν μᾶς ἀποστρέφεται, ὅ,τι καί ἂν ἐπιλέξουμε. Ἐκεῖνο ὅμως πού ξεκαθαρίζει εἶναι ὅτι δέν μπορούμε νά ἐπιλέξουμε καί τούς δύο ἐργοδότες

ταυτόχρονα. Είναι αδύνατον να τα έχουμε καλά και με το Θεό και με το διάβολο. Ή θα είμαστε εργάτες του Ευαγγελίου και παιδιά του Θεού ή θα γίνουμε ακόλουθοι του μαμωνά και εργάτες του κακού. Δεν γίνεται να αγαπάμε το Θεό και να κάνουμε μία ζωή συνειδητά αντίθετη προς το θέλημά Του, όπως και δε γίνεται να έχουμε θεοποιήσει το χρήμα και να λατρεύουμε το μαμωνά και ταυτόχρονα να αλληθωρίζουμε προς το Ευαγγέλιο.

Βεβαίως ο εργάτης του Θεού μπορεί να πέσει σε αμαρτίες. Αυτό όμως δεν το κάνει συνειδητά και έσκεμμένα. Ο πιστός αμαρτάνει από αδυναμία, όχι από επιλογή. Πάντοτε θέλει να έχει σχέση με τον Ίησοῦ και αγωνίζεται γι' αυτό. Όταν προδίδει το Χριστό, δεν το κάνει διότι θέλει να χαλάσει τη σχέση μαζί Του, αλλά το κάνει από έσωτερική αδυναμία να αντισταθεί στο κακό. Κάθε πτώση τον στενοχωρεί και προσπαθεί να τη διαχειριστεί με τη μετάνοια. Η αμαρτία για τον πιστό είναι πάθημα, δεν είναι ὕβρις και έπανάσταση.

Ο εργάτης του μαμωνά από την ἄλλη επιλέγει να αγαπήσει οτιδήποτε άλλο εκτός από το Θεό. Αποστρέφεται το ευαγγέλιο και χτίζει τη ζωή του χωρίς Θεό. Διαλέγει συνειδητά τις παροχές του παρόντος

κόσμου, διότι δέν ἔχει τήν πίστη νά ἐλπίζει κάπου ἄλλοῦ, πέρα ἀπό αὐτά πού μπορεῖ νά δοκιμάσει μέ τίς αἰσθήσεις του. Στηρίζεται στή βεβαιότητα τῶν πραγμάτων καί δέ θέλει νά ἀφεθεῖ στήν ἐλπίδα τῶν προσδοκωμένων. Ἡ ἀπόλαυση γιά τόν ἐργάτη τοῦ μαμωνᾶ εἶναι ὁ κορεσμός τῶν αἰσθήσεων. Ἄρα προτιμᾷ νά ἀπολαμβάνει παρά νά ἐλπίζει.

Ὁ Χριστός δέν κατηγορεῖ κανέναν γιά τίς ἐπιλογές πού θά κάνει. Ἐκαθαρίζει ὅμως, κυρίως πρὸς τοὺς πιστοὺς Του, πὼς δέν θά γίνει συνέταιρος στή ζωὴ τους μέ τό μαμωνά. Μπορεῖ νά συγχωρεῖ τά λάθη τους ἀμέτρητες φορές ἀρκεῖ νά τά διορθώνουν μέ τή μετάνοια. Ἄν ἐκεῖνοι ἀποφασίσουν νά δραπετεύσουν ἀπό τήν ἀγάπη Του, ἀρνεῖται νά παραβιάσει τήν ἐλευθερία τους καί νά τοὺς ἐξαναγκάσει νά μείνουν δεμένοι μαζί Του. Ἄν ἀποφασίσουν νά ἐπιδοθοῦν στά ἔργα τοῦ σκότους, ὁ Κύριος ἀποχωρεῖ μυστικά ἀπό τή ζωὴ τους καί τοὺς ἀφήνει στήν ἐργοδοσία τοῦ διαβόλου. Βεβαίως, ὅσο ζεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἔχει τό περιθώριο νά ἀλλάζει ἀφεντικό. Δέν γίνεται ὅμως νά ἐργάζεται καί στά δύο ἀφεντικά ταυτόχρονα. Ἄν ἐπιχειρήσει κάτι τέτοιο, τότε ἀπολύεται ἀπό τό ἀφεντικό πού ὀνομάζεται

Θεός και προσλαμβάνεται, είτε τό συνειδητοποιεί είτε όχι, από τό αφεντικό πού ονομάζεται σατανάς.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν πώς στή ζωή μας θά δουλεύουμε για τό Θεό ή θά εργαζόμαστε για τό διάβολο. Τό μόνο σίγουρο είναι πώς δέ θά δουλέψουμε ποτέ και για τούς δύο μαζί. Ήν κάνουμε κάτι τέτοιο, τότε ό Κύριος μᾶς διαβεβαιώνει πώς δέν είμαστε δικοί Του εργάτες. Ήν προσπαθοῦμε νά συμβιβάσουμε τό καλό μέ τό κακό, τήν ἀρετή μέ τήν κακία και νά ζήσουμε ταυτόχρονα τόν πνευματικό ἀγώνα μέ μία ζωή ἔκλυτη και παραδεδομένη στίς ἐπιθυμίες τῶν αἰσθήσεων, τότε αὐτομάτως ἔχουμε ἀπορρίψει τόν εργοδότη Ἰησοῦ και, ὅσο και ἄν δέν τό παραδεχόμαστε, είμαστε κανονικοί εργάτες τοῦ μαμωνᾶ. Ἄς ἀναζωπυρώνουμε, ὅμως, τή σχέση μας μέ τό Θεό μέσα ἀπό τή μετάνοια και τή μυστηριακή ζωή. Ἄς μισοῦμε τίς πτώσεις μας και ἄς τίς ἀποστρεφόμεστε χρησιμοποιώντας ὡς ἀντίδοτο τῆς ἁμαρτίας τήν ἀγάπη για τό Χριστό μας. Ἄς εργαζόμαστε για τό Εὐαγγέλιο μέ ὅλες τίς δυνάμεις μας. Ἄς ἀποφεύγουμε τούς ἄνανδρους και σιχαμερούς συμβιβασμούς στή ζωή μας, για νά δρέπουμε τούς γλυκεῖς καρπούς τῆς πνευματικῆς ἐργασίας μας και σ' αὐτή τή ζωή και στήν ἐπόμενη. Ἀμήν.